

evimin kadınları

ruken alp

doğum sancısı çekerdi annem
bana her baktığında
gönlünün bağında gökkuşağını
arardık her sabah

evimin kadınları
kederle bakardı
gidenlere /en iyi bildiklerine
tufan sabahlarda
şenlikli ikindilerde
sebepsiz diken üstünde

çok sonradan sezdim ertelenmiş ağlamalarımı
gülmeyi kusur saymaya başladığımda

yaşlandıkça sürmeli gözleri bir efkâr
ağıtları hangi dilde söyleme derdiyle
şehre yaklaştıkça sürgün / suskun
kuytularda yakarlardı kınaları, türküleri
zaman hep kaçgöçte
berdel, tilili, çok ölüm...

evimin kadınları
tecavüze uğramaktan korkardı
telaş telaş açılan etekleriyle duvar diplerinde

tuz çevirirlerdi nazar olmasın diye
dünya güzeli çocukları hep darda

aşkı korkudan bilir
ötelerinde erdem, namus, biriktirirlerdi

pürtelaş geçer ödünç yılları evimin kadınlarının
ince bir sızı gibi rüyaları kalır geriye
hiç yaşlanmayan